

LBRIS

We know
books

Dănuț Ungureanu

FATA și FRICA

R O M A N

t...

TRITONIC

Tritonic Books

București ~ 2024

Cuprins

Iantra / 11

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1 | Răni vechi, neazuri noi / 19

Capitolul 2 | Rugăciunea fetelor / 31

Capitolul 3 | Gypsy îndrăgostită / 43

Capitolul 4 | Frumoasa Leventa / 56

Capitolul 5 | Luna în târg / 72

Capitolul 6 | Prostia comisarului / 86

Capitolul 7 | Dincolo de pod / 100

PARTEA A DOUA

Capitolul 8 | O bere la „Agigea” / 113

Capitolul 9 | Spune-mi Strah / 126

Capitolul 10 | Tinerețile „luptătorului” / 137

Capitolul 11 | Balul președintelui / 149

Capitolul 12 | „Ginerică” se întoarce / 169

Capitolul 13 | Barca (*lodka*) / 181

Capitolul 14 | Fata, comisarul și-un suspect / 198

În loc de epilog | Înapoi, pe Iantra / 210

Capitolul 1

Răni vechi, necazuri noi

Odăița n-are mai mult de zece metri pătrați. Cu toate astea, becul de patruzeci de wați nu reușește să risipească întunericul chiar din fiecare ungher. Pe deasupra, lămpădarul e acoperit cu un abajur mare, prăfuit, opac.

Sunt prea multe fleacuri, prea multe lucruri peste tot, adunate în ani și ani de viață. Pare mai degrabă un birou de obiecte pierdute, el însuși rătăcit în cartierul de săraci.

Și totuși, în vâlmășagul ăsta, se ascunde ceva.

– Doamnă, zice comisarul Dani Luna, obosit să mai tot iscodească detaliile dezastrului înconjurător, v-ați aranjat bine aici. Multe lucruri utile. Un interior șic, funcțional...

– Și lipsit de stridențele prostului gust, domnule, îi dă replica doamna Demetriad. „Fără ostentație, Marcelo, fără ostentație”, îmi zicea mereu mămica, prin anii '60. Epoca burgheziei comuniste, care... Știți dumneavoastră, anii lui Gheorghe Gheorghiu Dej.

– Nu știu, oftează Luna. Eu, din păcate, m-am născut abia prin '70.

– Oh...

Și imediat, gazda încântătorului dialog despre ce-a fost, ce e și ce va mai fi, despre nimic în fond, schimbă subiectul cu abilitatea nativă a speciei sale.

– Dar dacă v-aș mai face un ceai, domnule comisar? Lapte? Zahăr? Miere?

„Ca-n Rai”, își spune el. „Măcar aici, pe pământ, să am parte.”

Însă nu cu doamna asta.

– Știi și eu? Prea am abuzat de timpul dumneavoastră.

Iar dânsa îl aprobă demnă, doar dând din cap, cu bunăvoință rece. Pieptănătura violacee, îndrăzneț de scurtă, dar elegantă, îi spune gaborului aflat oarecum în exercițiul funcțiunii tot atât cât inflorescența unei plante marțiene.

Deodată, clopoșelul din capul lui „de serviciu” scoate un clinchet stingher, unul singur. Ceva nu se potrivește. Ce?

Păi, uite. Cetățeanca Marcela Demetriad, locatară veșnică a ultimului apartament din blocul interbelic (fără lift!) își petrece pesemne cea mai mare parte a timpului în acest cotlon. Iese rar, nu-i o atletă octogenară, n-o mai țin oasele pentru scara întortocheată care duce la parter, în stradă, în lumea largă.

– Cred că vă vine destul de greu la cumpărături, stimată doamnă.

– Ei, nu e o problemă așa de mare. La vârsta mea, știți, mă mulțumesc cu extrem de puțin. Mai fac o comandă, mă mai ajută o vecină...

„Comandă, vezi să nu... O vecină, ha, ha... Poate tocmai vecina aia trage la tutun de-a îmbâcsit draperiile în halul ăsta...”

Căci doamna, dacă ar fi fost o fumătoare respectabilă, n-ar fi răbdat o jumătate de ceas fără să-și aprindă o țigară, ba mai mult, fără să-l îndemne și pe dânsul, vârandu-i pachetul sub nas. Complicitatea viciului e cea mai durabilă punte peste sexe și generații.

Pe de altă parte, la câtă singurătate țipă între pereții ăștia, n-ar fi normal să-l țină, vorba ceea, cu colții și cu ghearele încă măcar un ceas, pentru o bârfă exemplară? Nu c-ar pica damele în jurul lui, fără deosebire de vârstă și poziție (socială, se-nțelege), ci fiindcă el este, pentru moment, singura ei legătură cu lumea de afară, după cine știe câtă vreme, în afara televizorului mincinos.

„Ce de cai verzi zburdă pe pereții ăștia, comisare”, își reglează Dani Luna modestia. La urma urmei, dincolo de raționamentele fanteziste, poate că n-avem aici decât o bătrână ciudată.

– Daaa, frumoasă locuință, își aude comisarul gura comentând, deși nu-și amintește să-i fi ordonat. Dar acolo... Nu vă supărați, e numai curiozitate... Acolo ce este, doamnă?

Marcela Demetriad zâmbește. Zâmbetul este țepăn, mai degrabă o crăpătură de-o anumită formă pe ceara feței. Ea acoperă totul cu ceașca de ceai din care soarbe cu poftă.

– Doar o bucătărioară modestă, domnule. V-aș arăta tot, dar e atâta deranj la mine... Ciudățeniile și neputința bătrâneții.

Pronunță „deranj” cu un mare accent franțuzesc, transmis prin desigurul de rămurele ale cine știe cărui arbore genealogic nobiliar. Deranj... Melanj... Oranj...

Însă Luna a și zbughit-o într-acolo, ca atacantul care scapă singur, cu mingea la picior, către poarta goală. E aproape sigur că va marca, dar, ce să vezi, a zbughit-o și dânsa în spatele lui și-l apucă de braț cu o forță incredibilă.

– Eu... face el un pic vinovat. Pentru o soră a mea... Caută ceva la fel...

– Dar v-am zis că nu se poate! îl zgâlțâie ea de-i clănțâne plombele.

Tonul spune, de fapt, „Ieși afară, javră ordinară!”, ca la mitingurile de odinioară.

Bucătăria doamnei, copleșită sub sticle goale, pungi de plastic, câteva cratițe și farfurii de pe care resturile unor mese somptuoase pe bază de fasole în sos tomat așteaptă să fie îndepărtate cu dalta și ciocanul, nu e totuși Piața Victoriei.

Din doi pași, comisarul traversează câmpul de bătaie, se opintește în măsuța arhiplină cu veselă nespălată și deschide larg ușile unei debarale. Triumful l-a făcut impulsiv, exuberant, grandios.

Și imprudent, firește.

Din spatele ușilor scorjite îi cad în creștet și pe piept două mături, pământul pentru praf, tigaia agățată cu un cui amețit pe placaj. Dar cade și brațul plin de tatuaje, ținând un cuțit, pe cel mai mare. Cuțitul bucătarului.

Lama intră până la jumătate în coapsa lui Dani Luna. El privește mirat mica țâșnitoare de sânge, pe stofa pantalonilor, perechea rezervată vizitelor. „A găurit femurala...” izbutește să gândească. Nici măcar nu apucă să vadă fața aluia care l-a tăiat, căci alunecă încet, mai întâi în genunchi, apoi pe o parte. Un sunet ascuțit, penetrant, îl împiedică să-și piardă cunoștința cu totul.

E țipătul doamnei Marcela Demetriad.

De câte ori iese din visul ăsta, comisarul se trezește lac de transpirație, ca în filmele de mâna a doua. De fiecare dată, trebuie să-și schimbe pijamaua, să nu adoarmă ud, să-l înțepenească răcoarea dimineții. Firește, n-o să-l mai ia somnul prea curând. Totuși.

Dă jos bluza și pantalonii dungați, le abandonează pe covorașul de lângă pat și se duce așa, gol pușcă, spre sertarul comodei unde ține „pijamaua ailaltă”. Tremură ușor, dar mai ales șchioapătă, căci locul în care a fost înjunghiat în visul de-adineaori îl doare acum ca naiba.

Au trecut opt luni de-atunci, iar dom' doctor i-a zis c-o să mai pătimească mult din pricina răniilor marcate acum cu o cicatrice alb-vineție de toată frumusețea. Poate toată viața.

De câte ori îl apucă durerile, comisarul le spune tuturor că iar l-a luat nenorocita de sciatică, cu care s-a pricopsit la o imprudentă mutare de șifonier. Altfel de ce și-ar trage stângul după el, ca dorobanțul din poema lui Alecsandri?

Dar cel mai rău e că visul ăsta s-a cuibărit în capul lui și nu mai vrea să plece. Iese din când în când dintr-un cotlon al minții și-i strică noaptea.

La urma urmei, câte pijamale poate să-și cumpere un bărbat singur?

Și, de altfel, de ce s-ar plânge că e „singur cuc”, cum zice o înțeleaptă sintagmă scornită de bătrânii înțelepți ai acestui neam?

„Încă de pe la patruj' de anișori (acum fiind un brav holtei de cincizeși), mă-mpotmolisem deja într-un grad și-o funcție. Adevărul e că toți cei care mă-mpresoară câștigă concursurile de împrejurări ca niște campioni olimpici, nu altceva. Toți avansează, fiindcă sunt tipi care promit.

Eu însă, nu. Unii zic că am gura prea mare. Ca și cum ți-ar trebui ditamai organul vorbitor ca să te iei la harță cu un șef. Alții se vaietă că-s prea indolent – asta ca să nu-mi zică nesimțit. Ca să n-o mai lungim, știu toți că-mi cam bag picioarele în proceduri și regulamente. Ce să le fac, dacă-mi stau în drum... E de vină ăla care-și vede de calea lui, sau cei care-i sar în față?

Când aveam doar jumătate din kilogramele de-acum, am început Dreptul cu entuziasm. Și l-am sfârșit cu stângul. Aveam și-aici o problemă, însă din respect pentru mine însumi, până la urmă am terminat și bazaconia aia de facultate. Mi s-a spus că așa începe drumul către aflarea și repunerea în drepturi a marelui Adevăr.

Dar adevărul mai mic și mai realist e acela că legile găfăie prea departe în urma fărădelegilor. Anchetele, procesele și sentințele merg bucuroase cu adepții principiului de drept „Cine țipă, ăla e”. Iar ăștia sunt mulți, ai naibii, ca purecii într-o blană de maidanez.

În scurtă vreme, după ce-am pornit la treabă, căci nu m-a făcut mama vreun prostovan, lucrurile mi-au devenit limpezi și un pic cam dureroase. N-aveam locul meu în mulțimea de „oameni ai legii”, în structurile lor țepene, decât ca să mă treacă pe statul de plată, să pot lua o leafă. Altfel...

Altfel, mie-mi trebuia, nene, o trupă, o frăție cu care să le-o trag ticăloșilor în moacele lor de porci corciți cu lupi, să-i calc în picioare. Credeam că polițaii sunt în stare de așa ceva și m-am înscris la ei fără să mai stau mult pe gânduri. O vreme, mi-am urmat șefii orbește. Acum însă, îi ascult surzește. Dacă vrei să afli dintr-o suflare cu cine ai de-a face, n-am nimic mai mult a-ți zice decât că sunt un gabor plătit prost de niște proști bine plătiți.

Încă o vorbă, două...

Prietenii mei au fost și sunt în continuare șprițurile, micii, lăutarii, câți au mai supraviețuit internetului și globalizării. M-a ferit Domnul să fi rămas pe viață cu păcatele tinereții, dar mi-am tras eu altele, nicio grijă. Pentru menținerea formei fizice și psihice, consum uneori dame, din acelea care bat trotuarul până-l bagă-n comă. În niciun caz de la bordel, unde administratorul, ca orice hoțoman, vără mâna până la umăr în inventar. Uneori, mai păcălesc câte una să rămână la mine peste noapte. Astea, în amor, sunt *inejuisabile*. Din când în când, îi spun erecției din zori: „Unde-ai fost aseară, când îmi frigea buza după tine?”

Dragostea? Nici nu știu dacă pronunț corect vorba asta. E ceva care te pălește în copilărie, de preferință doar o

dată-n viață, ca scarlatina, oreionul, sau pojarul. Și dacă n-ai făcut boala la timpul ei, pe măsură ce se apropie ramolimentul faci tot posibilul să te ferești de ea, ca să nu-ți fie fatală.

Așa că n-am avut niciodată o familie cum se cuvine, una în adevăratul sens al cuvântului. Dorm singur într-o pijama cu dungi. Mă deștept la șapte, cu deșteptătorul, vezi bine. Dimineața am gura amară și mă dor toate oasele, semne ale bătrâneții de care mi se fâlfăie. Vârsta e o boală care trece cu vremea.

Dacă scap din viața asta, ce-aș mai putea păți?”

Târziu, în noapte, Strah se smulge din brațele puicuțelor. Tatiana, Galia, Ivanka, și care-or mai fi fost. Adică, mai degrabă, le face vânt de pe canapeaua uriașă, fiindcă a băut un păhărel mai mult și i-a venit poftă de afaceri. Iar dânsule să meargă la produs, căci au toată viața înainte. Să-și facă un rost, nu să lenevească prin cărciumi.

Formează pe mobil un număr cu prefix 0040. E posibil, ba foarte probabil, chiar în momentul ăsta, ca vreun gabor, doi, morți de somn, să stea la pândă, cu urechea pâlnie. Dar la fel de sigur este că și lui, tot în momentul ăsta, i se cam fâlfăie. Oricum, în zilele noastre, toată lumea ascultă pe toată lumea.

Însă mobilul cu care se joacă, aproape imposibil de localizat, e unul cu dichis, un prototip, nu pentru muritorii de rând. Frații „luptători” l-au scos din buzunarul unui șef de prin serviciile secrete. Secrete, căcat... Cu șpăgi și spierieturi potrivite, intri și ieși de oriunde, cu ce vrei.

– Alo... zice, după ce individul de la celălalt capăt al firului l-a întrebat de câteva ori, pe un telefon asemănător, ce vrea.

Și iar tace. Încearcă să-și adune gândurile, pe urmă vorbele, prin aburii deși ai băuturii. O fi având și *Macallanul* ăsta rosturile lui, poate n-ar trebui băut cu găleata. Dar dacă ne place și nu ducem lipsă...

„Alo?” zice iar celălalt.

Orice ins normal ar fi renunțat până acum. Dar nu și acela. Țsta e un telefon pe care nu-l închizi când ți se scoală ție, că nu se-aude, că te grăbești, ori că nu primești răspuns degrabă. Stai lângă el, cuminte, îl ții lipit de ureche până ți se vorbește. Până ți se spune ce trebuie să ți se spună. Până când afli ce trebuie să faci. Nu închei convorbirea. O încheie cine a sunat.

– Eu sunt... spune Strah în cele din urmă.

Știe că nu-i nevoie de mai mult. Interlocutorul a înlemnit. Îi aude respirația și, la drept vorbind, se cam pricepe la respirații.

– Ce faci?

„Ce să fac? Uite, pe-aici...”

– Dormeai?

Nu, cum să doarmă la trei dimineața? Răsfoia o carte și aștepta vești.

Acum, Strah ar putea să-i spună pe scurt pentru ce l-a sunat, dar e atât de plăcut, de reconfortant să te simți stăpân pe timpul tău, pe timpul celorlalți. La urma urmei, pe viețile tuturor.

Nevricalele celor pe care-i sperie sunt un desert, fructe dulci, înmiresmate, acoperite cu un strat subțire de ciocolată. Iar în răgazul ăsta, clipele de așteptare, de tăcere, sunt ca o dezmiardare pentru lucrșorul său cel mai drag, talismanul norocos, singurul tovarăș pe care se poate bizui, singurul prieten. Un *kandra* siberian, cu două tășuri, ca alea pomenite de Sven Hassel. Trece ușor lama peste limbă și nu e atât de beat încât să-și verse singur sângele, dar gustul

oțelului nu se compară cu nimic pe lumea asta. Iar șuvițele de piele înfășurate pe mâner îl liniștesc ca atingerea unui sân de femeie. Dau de înțeles scârbiți unii dintre frați, oricât s-ar fi deprins dănșii cu grozăviile, că pielea asta ar fi chiar...

Ei, dar plăcerile sunt plăceri, iar afacerile sunt afaceri.

– Alo, mai ești pe fir? Așa, cuminte, bravo, *momcențe*. Am vești de la prieteni.

Unul dintre băieții care i s-au alăturat după ce l-au trimis pe numitul Kiril la vale, cu râul, îi aprinde respectuos țigara de foi. După câteva pufăituri, un nor de fum parfumat îi învăluie pe toți „luptătorii” prezenți, care mai somnoros, care mai vigilant.

– Prietenii m-au rugat să-ți mulțumesc pentru cărțile pe care le-ai trimis. Le-au citit din scoarță-n scoarță. Încă mai sunt bune să le citească și alții.

„Eu... Firește...” spune celălalt. „Ca și până acum, dacă e nevoie, oricând...”

– E nevoie mereu, râde Strah. Noi, dragul meu, citim pe rupte, mai ales dacă au poze frumos colorate. Și mai ales dacă sunt la prima mână, mă-nțelegi? Cărțile noi, curate, sunt de mare preț printre cititorii noștri.

Tac amândoi. La urma urmei, poate nici nu-i o convorbire de care avea nevoie vreunul din ei. Doar să-și mai amintească unul altuia că există. Și că sunt legați pe viață.

– Tu să n-ai teamă, dragul meu. Prietenii noștri sunt darnici. O să-ți meargă bine și de-acum încolo. Numai să...

Numai să? În curând o să se crape de ziuă. Și-a fost noaptea unei zile grele.

– Numai să ai grijă. Să nu-i lași în vremile când au mai multă nevoie. Iar acum e o vreme de-astea. Înțelegi?

„Da, adică... Da, înțeleg...”

– Așa. Prietenii tăi. Și-ai mei. Trebuie să ne străduim toți, mai mult și mai bine, în perioada asta. Ar fi nemaipo-